

Tā Kunga vislielākās svētības

Elders Karls B. Prets
no Septiņdesmitajiem

Es esmu pateicīgs par taisnīgiem priekštečiem, kuri saviem bērniem mācīja evaņģēliju jau ilgi, pirms tika ieviesti oficiāli ģimenes mājvakari. Mani vecvecāki no mātes puses bija Ida Džespersone un Džons A. Vetens. Viņi dzīvoja nelielā Koloņas Huarezas ciematā, Čivavā, Meksikā. Vetenu bērniem tika mācītas evaņģēlija mācības, kā arī viņi vēroja savu vecāku piemērus.

1920-to gadu sākumā Meksikā bija grūti laiki. Nupat kā bija beigusies varmācīga revolūcija. Apgrozībā bija maz naudas, un lielākoties tās bija sudraba monētas. Cilvēki bieži kārtoja savus darījumus, veicot apmaiņu ar precēm un pakalpojumiem.

Kādu dienu vasaras beigās vectēvs Džons pārnāca mājās, veicis darījumu, par ko bija saņēmis 100 peso sudraba monētās. Viņš iedeva naudu Idai, norādot, lai to izmantotu bērnu skolas izdevumu apmaksāšanai.

Ida bija pateicīga par naudu, taču atgādināja Džonam, ka viņi nemaz nav maksājuši desmito tiesu visu vasaru. Viņiem nebija nekādu skaidrās naudas ienākumu, taču Ida atgādināja viņam, ka dzīvnieki viņus ir nodrošinājuši ar gaļu, olām un pienu. Viņu dārzs bija devis daudz augļu un dārzeņu, un viņi bija veikuši citus darījumus, neizmantojot naudu. Ida ierosināja, ka viņiem nauda jāiedod bīskapam, lai samaksātu viņu desmito tiesu.

Džons bija nedaudz vīlies, jo nauda būtu ļoti palīdzējusi apmaksāt bērnu skološanos, taču viņš labprāt piekrita, ka viņiem vajag nomaksāt savu desmito tiesu. Viņš nesa smago somu uz desmitās tiesas biroju un samaksāja naudu bīskapam.

Neilgi pēc tam viņš saņēma ziņu, ka nākamajā nedēļā ieradīsies kāds turīgs uzņēmējs no Savienotajām Valstīm, Horda kungs, kopā ar vairākiem vīriem, lai pavadītu dažas dienas kalnos, medījot un maksākerējot.

Vectēvs Džons satika šo vīru grupu dzelzceļa stacijā, netālu no Koloņas Huarezas ciemata. Viņam bija vairāki apsegloti zirgi un nepieciešamie dzīvnieki, kas bija sagatavoti, lai pārvestu bagāžu un nometnes aprīkojumu uz kalniem. Turpmākā nedēļa tika pavadīta, vadot šos vīrus un rūpējoties par nometni un dzīvniekiem.

Nedēļas beigās vīri atgriezās dzelzceļa stacijā, lai ar vilcienu brauktu atpakaļ uz ASV. Tajā dienā Džonam tika samaksāts par darbu, un viņam tika iedota soma ar sudraba peso monētām, lai nosegtu citus izdevumus. Kad vīri bija samaksājuši, Džons atdeva naudas pārpalikumu Horda kungam, kurš bija pārsteigts, jo nebija gaidījis, ka kāda nauda paliks pāri. Viņš izjautāja Džonu, lai pārliecinātos, ka visas izmaksas ir nosegtas, un Džons atbildēja, ka ceļojuma izmaksas ir nosegtas un ka šis ir līdzekļu pārpalikums.

Vilciens iesvilpās. Horda kungs pagriezās, lai ietu, un tad pagriezās atpakaļ, un pasvieda smago somu ar monētām Džonam. „Paņem to uz mājām saviem zēniem,” viņš teica. Džons noķēra somu un devās atpakaļ uz Koloņas Huarezas ciematu.

Tajā vakarā, kad ģimene pēc vakariņām sapulcējās, lai dzirdētu stāstus par ceļojumu, Džons atcerējās par somu, ienesa to istabā un uzlika uz galda. Džons teica, ka viņš nezina, cik daudz naudas ir somā, tādēļ joka pēc somas saturs tika iztukšots uz galda — diezgan liela kaudze, un, kad tā tika saskaitīta, sanāca tieši 100 peso sudraba monētās. Protams, tā tika uzskatīta par lielu svētību, ka Horda kungs nolēma veikt šo ceļojumu. Džons un viņa zēni bija nopelnījuši labas algas, taču 100 atlikušie peso bija atgādājums par tieši tādu pat desmitās tiesas summu, kas bija samaksāta pirms nedēļas. Dažiem tā varētu likties interesanta sagādīšanās, taču Vetenu ģimenei tā bija skaidra mācība no Tā Kunga, ka Viņš atceras Savus solījumus tiem, kuri uzticīgi maksā savu desmito tiesu.

Kad es biju bērns, man patika šis stāsts, jo tas bija par ceļojumu ar zirgiem, apmešanos kalnos, medīšanu un maksājerēšanu. Man tas patika arī tādēļ, ka mācīja paklausīt baušļiem, kā arī par saņemtajām svētībām. No šī stāsta mēs varam mācīties vairākas lietas par desmito tiesu.

Pirmkārt, jūs pamanīsiet, ka desmitās tiesas maksāšana šajā gadījumā nebija saistīta ar skaidrās naudas ienākumiem. Veteni izlēma izmantot savus pirmos skaidrās naudas ienākumus desmitajai tiesai, jo viņi bija ļabi pārtikuši, pateicoties saviem dzīvniekiem un auglīgajam augļu dārzam un dārzenų laukam. Bija skaidrs, ka viņi jutās parādā Tam Kungam par savām svētībām.

Tas atgādina par Tā Kunga vārdu nozīmi, kad Viņš jautāja: „Vai ir pareizi, ka cilvēks krāpj Dievu, kā jūs Mani krāpjat?” Cilvēki vaicā: „Kā tad mēs Tevi krāpjam?” Un Tas Kungs atbild pērkona balsī: „Ar desmito tiesu un labprātīgiem upuriem” (Maleahija 3:8). Jā, brāļi un māsas, tāpat kā to saprata Džons un Ida Veteni tajā vasarā, pirms vairākiem gadu desmitiem, mēs visi esam parādā Tam Kungam. Darīsim visu nepieciešamo, lai netiktu apsūdzēti Dieva krāpšanā. Būsim godīgi un maksāsim savus parādus Tam Kungam. Viss, ko Viņš prasa, ir 10 procenti. Godīgums, maksājot savus parādus Tam Kungam, mums palīdzēs būt godīgiem pret mūsu līdzcilvēkiem.

Nākamais, ko es pamanīju šajā stāstā ir tas, ka mani vecvecāki maksāja desmito tiesu, neskatoties uz savas ģimenes slikto finansiālo stāvokli. Viņi zināja Tā Kunga bausli, viņi to pielīdzināja sev (skat. 1. Nefija 19:23--24) un paklausīja tam. Tas Kungs to sagaida no visiem Saviem ļaudīm. Viņš sagaida, ka mēs maksāsim desmito tiesu, nevis tad, kas mums būs daudz naudas, nevis no ģimenes budžeta pārpalikuma, bet tā, kā Viņš ir pavēlējis senatnē — no mūsu ienākumu „pirmdzimtajiem”, vai tie būtu mazi vai lieli. Tas Kungs ir pavēlējis: „Upuri no savu augļu pārpilnības ... neaizturi” (2. Mozus 22:28). Mana personīgā pieredze ir, ka drošākais veids, kā uzticīgi maksāt desmito tiesu, ir maksāt to, tiklīdz es saņemu kādus ienākumus. Faktiski, es esmu atklājis, ka tas ir vienīgais veids.

No maniem Vetenu vecvecākiem mēs mācāmies, ka desmitā tiesa tiešām nav naudas jautājums, tas ir ticības jautājums — vai mums ir pietiekama ticība Tam Kungam. Viņš apsola svētības, ja mēs paklausām Viņa baušļiem. Nepārprotami, ka Džons un Ida Veteni izrādīja lielu ticību, maksājot savu desmito tiesu. Izrādīsim savu ticību Tam Kungam, maksājot savu desmito tiesu. Maksājiet to uzreiz, maksājiet to godīgi. Mācīsim saviem bērniem maksāt desmito tiesu pat no savas kabatas naudas vai citiem ienākumiem un tad ņemsim viņus līdzī uz desmitās tiesas norēķinu interviju, lai viņi zinātu par mūsu piemēru un mūsu mīlestību pret To Kungu.

Pastāv iespēja, ka kāds varētu pārprast šo manu vecvecāku stāstu. Mēs varētu secināt, ka, tā kā mēs maksājam desmito tiesu ar naudu, Tas Kungs mūs vienmēr svētīs ar naudu. Kad biju bērns, man tā likās. Kopš tā laika esmu mācījies, ka ne vienmēr tas tā ir. Tas Kungs apsola svētības tiem, kuri maksā desmito tiesu. Viņš apsola atvērt „debess logus un [likt] svētībai pa tiem

pārpilnībā nolīt pār jums” (Maleahija 3:10). Es liecinu, ka Viņš pilda Savus solījumus, un, ja mēs uzticīgi maksājam desmito tiesu, mēs varēsim apmierināt dzīves pamatvajadzības, taču Viņš nesola turību. Nauda un bankas konti nav Viņa vislielākās svētības. Viņš mūs svētī ar gudrību, lai mēs pārvaldītu savus ierobežotos materiālos līdzekļus ar gudrību, kas dod mums spēju dzīvot labāk ar 90 procentiem no mūsu ienākumiem nekā ar 100 procentiem. Tādējādi uzticīgi desmitās tiesas maksātāji izprot, ko nozīmē apdomīgi dzīvot, un viņi kļūst pašpaļāvīgāki.

Es esmu nonācis pie atziņas, ka Tā Kunga vislielākās svētības ir garīgas un tām bieži vien ir saistība ar ģimeni, draugiem un evaņģēliju. Šķiet, ka Viņš nereti dod svētību — īpašu jūtīgumu pret Svētā Gara ietekmi un vadību, sevišķi laulības un ģimenes jautājumos, piemēram, bērnu audzināšanā. Šāds garīgs jūtīgums var mums palīdzēt baudīt miera un saskaņas svētības mājās. Prezidents Džeimss E. Fausts teica, ka desmitās tiesas maksāšana ir lieliska apdrošināšana pret šķiršanos (skat. „Enriching Your Marriage,” *Liahona*, 2007. g. apr., 2.–5. lpp.).

Desmitās tiesas maksāšana palīdz mums kļūt pakļāvīgiem un pazemīgiem, kā arī pateicīgiem, kas atzīst „Viņa roku visās lietās” (M&D 59:21). Desmitās tiesas maksāšana izkopj devīgumu un piedošanu, kā arī žēlsirdību, kas ir tīrās Kristus mīlestības pilna. Mēs kļūstam dedzīgi, lai kalpotu un svētītu citus, esot paklausīgi, pakļāvīgi Tā Kunga gribai. Pastāvīgi desmitās tiesas maksātāji atklāj, ka viņu ticība Tam Kungam, Jēzum Kristum, ir tikusi stiprināta un viņi attīsta nelokāmu, stabilu liecību par Viņa evaņģēliju un par Viņa Baznīcu. Neviena no šīm svētībām nav saistīta ar naudu vai jebkādā veidā materiāla, taču tās noteikti ir Tā Kunga vislielākās svētības.

Es liecinu, ka, ja mēs uzticīgi maksājam desmito tiesu, Tas Kungs atvērs Debesu logus un izlies pār mums Savas vislielākās svētības. Jēzus Kristus Vārdā, āmen.